DEMONEN.

ROMAN

AF

LEVIN SCHUCKING.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Man njöt ej av frukosten med den för lantbor vanliga aptiten; sonen stirrade gång efter annan i taket, och syntes glömma sin omgivning.

Han blev först väckt ur sin förströelse, då husmodern efter en kort stund avslutade måltiden. Han närmade sig nu Perikles och sade till honom, att han om en halvtimma skulle vara färdig att visa honom godset. Perikles tog avsked — han visste inom kort, vad som tyngde på sinnena ,och att hans öde skulle bli ett annat.

Hur skulle det i själva verket kunna vara annat, då Gerwins förlovning antingen var uppskjuten eller också bruten? Utsikten att få ett gods av svärfadern hade försvunnit för honom, eller var mycket tvivelaktigt. Såsom närmaste följden därav var, att Gerwin fortfarande kunde förvalta faderns gods, Breitenol — men den nye förvaltaren var då överflödig. Friherrens ord hade tydligt ådagalagt, att så var fallet.

TREDJE KAPITLET.

Upptäckten var för Perikles smärtsam nog. Ej blott alla hans bemödanden att skaffa sig en säker ställning hade varit förgäves — utan också hoppet att kunna utforska den där stationens grannskap, varest hans bedårande ressällskap från andra sidan oceanen stigit av. Även detta hopp hade flytt med alla de andra.

Därefter gingo de, sedan Gerwin av Breitenol fått hans löfte, tysta vid varandras sida, försjunkna i tankar. De genomvandrade hela härligheten av nyss utspruckna lövskogar — genom uppväxande skördar och grönskande ängar.

Perikles kände sig till mods, som om junker Gerwins förlorade kärlek smittade honom.

Då de kommit hem från ägorna, och Gerwin skilt sig från honom, fann han i sitt rum på bordet en hög stora böcker. Det var böckerna angående förvaltningen av landtbruket, röteberäkningar m. m., i vilka han nu fördjupade sig för att söka förströelse och tröst. Han såg visserligen därur, att Gerwin som fört dem, var en passabel och ordentlig man, och friherren av Breitenol en man ,som befann sig i tämligen goda omständigheter; men tröst — tröst för sin förlorade plats — tröst för sitt hjärtesår fanns ej i dessa kolumner. En del av dagen förflöt också under detta, och under Perikles' deltagande i inkörandet av ett par unghästar. Före kvällsvarden uppehöll sig friherren tillsammans med honom, gående fram och tillbaka på terassen, gjorde sin nye förvaltare bekant med allt angående trakten, och — så förflöt dagen — men då den nästa kom, uppsteg Perikles med den föresatsen, att närmare fråga friherren angående tjänstens varaktighet eller ej.

Före frukosten var det ej möjligt. Perikles fick sin frukost serverad på sitt rum. Tjänaren sade, att herrpet väntade främmande på morgonen.

— De komma med täget, sade han, och jag är tvungen att genast köra till stationen och hämta dem.

— Ah, sade Perikles, kanske komma sonens tillämnade släktingar?

— Ack, nej, svarade tjänaren, inte de; de komma vanligen ridande över från Artern, på andra sidan floden därborta. Men de ha icke varit här på en åtta dagars tid, då friherre Gerwin var där för sista gången.

— Kommo de ofta förut?

— O, ja, nästan varje dag sade betjänten, som just nu iklädde sig sin kuskuniform ,och, som Perikles mycket riktigt såg, köra ut efter en kvarts tid, men denna gång i en elegant chäs och i fulla gala.

— Min förmodan är riktig. Katastrofen har hänt för en åtta dagar sedan mumlade Perikles för sig själv.

Fastän han tidigt givit sig ut för att övervaka ett fältarbete, mötte han den nådiga fröken på gården. Det var märkvärdigt, som hon svarade på hans stumma hälsning. Så utomordentligt höviligt och förbindligt, ja, nästan spotskt förbindligt — i själva verket var det ett spotskt leende, som svavade på hennes läppar — och det såg nästan ut, som om hon velat stanna o. tala med honom Men nej, hon förblev stum och gick vidare bort mot huset. Perikles fortsatte likaledes sin väg, grubblande:

— Vad har den unga damen i sinnet, och vad menar hon med sitt ironiska leende?

Vid middagstiden återvände han hem och såg då vagnen, som om morgonen kört till stationen, stå frånspänd på gården. De väntade gästerna hade alltså kommit. I sanning, på terassen stod friherren med en liten, korpulent herre med guldglasögon. När bordklockan ljudit, och Perikles infann sig i matssalen, fann han en av bordsgästerna där inne — han hade redan dagen förut lärt känna honom såsom en kollega — det var jägmästaren, en stark, högvävt man med ett blygt och tafatt sätt, som i herrskapets sällskap höll sig mycket tyst och stilla. Efter en tämligen lång stund öppnades flygeldörrarna — och nu inkom, denna gång gående, men stödd på Gerwins arm, den nådiga frun, bakom henne kom friherren av Breitenol, förande en ung, svartklädd dam vid armen, och till sist fröken i huset vid mannens med guldglasögonen arm.

Perikles stod som förstenad.

Den svartklädda, unga damen vid friherrens sida var ingen annan än — hans ressällskap. Hon igenkände honom genast; hon rodnade och riktade på honom sin fulla, frågande blick.

— Var så god och tag plats, sade friherren, i det han med högra handen visade på en stol — han måste därvid ha iakttagit hennes frågande blick på Perikles — och sade därför i lätt, flyktig ton, för att föreställa dem för varandra:

— Herr Perikles, min förvaltare.

För jägmästaren fann han ingen anledning att göra ett undantag från regeln att icke presentera husets tjänare för gästerna.

Amerikanskan tog plats, bitande sig i läpparna, med ett underligt minspel. Hennes blick vände sedan genast tillbaka till honom med den frågande blicken — den vilade uppenbart mycket onådigt på honom — det låg förvåning i den, men i varje fall ej ett grand av glad överraskning. Också tillkännagav hon ej på något sätt den omständigheten, att hon förut lärt känna honom på resan. Hennes hållning gjorde det omöjligt för honom att å sin sida nämna något om deras sammanträffande. Han nöjde sig med att, så ofta hennes blick vilade på honom, besvara den med ett visst trots.

Till detta trots sällade sig en tanke av förödmjukelse, som han kände sakta komma över sig. Under konversationen vid middagsbordet tilltalade friherren herrn med guldglasögonen med titeln justitieråd, och fröken kort och gott Maria. Hon måste alltså vara en nära släkting.

Då middagen var aväten, drog familjen sig tillbaka till terassen, jägmästaren med en för hans stora kropp dubbelt beundransvärd hastighet. Så hastigt försvann han, att Perikles tyckte, att han upplöstes till luft. Då han gjort en bugning för herrskapet, och alla hade avlägsnat sig, utom fröken Sidonie, gick hon bort till honom och sade med ett hult leende:

— Var så god, stig ut på terassen. Kaffet serveras där ute.

Skulle han följa med? Säkerligen, han måste, ty fröken Sidonie vände sig mot honom, som om hon ville hålla honom fången med en blick. Han gick efter henne genom den öppna glasdörren ut på terassen. Det övriga sällskapet hade långsamt vandrat hän till vinrankspianteringen vid ena ändan, under det fröken Sidonie genast gick åt höger, där ett kaffebord stod dukat, och runt kring detta stolar. Hon började här syssla med iordningställandet. Perikles måste naturligtvis förbli i närheten; hans ställning föreskrev honom att helt anspråkslöst förstå, att han icke var för hennes sällskap, utan blott och bart för att dricka kaffe. Fröken Sidonie sade, under det hon ordnade kopparna och hade ryggen vänd mot honom:

— Känner ni den främmande damen?

— Varför det, nådig fröken?

— Jag tänkte — efter era miner —

— Vi reste tillsammans på täget, som förde mig hit.

— Jasså — jasså — eftersom jag såg, att ni båda kände igen varandra, så antog jag, att ni lärt känna henne på en badort — eller vid något hov — eller något annat sådant fint ställe —

Fröken Sidonie sade detta med en sarkastisk, men på samma gång mjuk och len röst, vilken alltid står damerna till buds, då de säga oss fula saker.

Helt plötsligt vände hon sig mot honom och såg honom rakt i ansiktet.

— Ursäkta, nådig fröken, ni vet mycket väl, att den där damen kommer direkt från Amerika.

— Helt säkert vet jag det, sade hon, kusin Maria kommer från Amerika.

— Således kunde jag inte lära känna henne vid ett hov eller — —

— Nej, däri har ni rätt — jag sade det blott för att jag menade något annat — för att jag vet, från vilken ort ni kommer — —

— Helt säkert inte från något hov. Jag kommer direkt från slagfältet.

— Ni kommer från slagfältet; men innan ni drog i fält, hade ni annat umgänge än de, som ni här säger er tillhöra.

— Jag har inte försökt inbilla er, nådig fröken, något — jag har ej sagt, vilka umgängeskretsar jag tillhört, sade Perikles en smula bestört.

— Det hade också varit onödigt, inföll fröken Sidonie; mig hade ni ändå ej lurat. Jag vet, vem ni är — —

— Jasså! Vem är jag då?

— Baron von Perikles-Hochhausen.

— Har jag någonsin förnekat detta?

— Ja, i det ni för min fader och oss alla spelade rollen av en fattig förvaltare av dunkel härkomst och i denna roll lät införa er i vårt hus.

— Jag är fattig — och er fars förvaltare — vilket är osant i min person?

— Om ni visste, var jag sett er, skulle ni ej tala så.

— Var har ni då sett mig?

— I Wiesbaden — för ett och ett halvt år sedan. Då var ni godsägare i Frankrike — baron von Perikles — härtig M:s vän, med vilken ni strövade omkring på promenaden — alltjämt omgiven av jeunesse dorée — en stamgäst vid gröna bordet — —

— Min gud — men om jag också spelat bort mitt gods vid gröna bordet? Och nu ämnade genom hederligt arbete och verksamhet förtjäna mitt bröd — skulle ni säga till mig; Gå; härtigen av M:s vän får icke handla så — bekantskaperna med "jeunesse dorée" öppnar för — — —Something left out —— —— —— skjuta sig en kula för pannan.

Perikles sade detta viskande, men med rörd stämma — fröken Sidonie såg på honom med vältaligt minspel i ansiktet — men hon svarade intet. Med en rörelse på huvudet viskade hon tillbaka:

— Tyst, man hör er.

Hennes huvudrörelse visade Perikles, att han borde vända sig om; han gjorde så, och då såg han amerikanskan, kusinen till fröken Sidonie, som långsamt närmade sig och syntes mycket spänt betrakta de båda unga.

— Jag ber er, förråd ej min hemlighet, viskade Perikles mycket hastigt tillbaka, förrän ni än en gång hört mig — eller — förråder ni mig redan?

— Nej, sade hon — se ni lugnt bort.

Och med förändrade drag vände hon sig från honom och ilade hän till kusin Maria.

I sin rörelse över samtalet lade hon ömt sin arm om den amerikanska kusinen och drog henne med sig, gående fram och tillbaka på terassen, allt medan hon talade. Amerikanskan, det förstod Perikles mycket väl, enär de avlägsnade sig blott några steg, svarade helt kort och kyligt på det av slottsfröknen i sin förlägenhet påbörjade samtalet.

Perikles rodnade gång på gång. Denna förklaring, som dottern i huset framkallat, upprörde honom till den grad, att han fann det omöjligt kvarstanna med en kopp kaffe i handen. Det var kanske med uträkning gjort av fröken Sidonie att föra honom hit. Kunde han blott följa jägmästarens exempel och försvinna.

I nästa ögonblick var han tillbaka i matsalen, och, sedan han fått tag i sin hatt, ilade han tillbaka till sitt fasta torn. där han i en förtviviad stämning kastade sig på en gammal tagelsoffa. Alla spår av förbannelsen över glänsande omgivningar i forna dagar kom över honom — likaså platsen för en sjunken varelse — —

Fröken Sidonie gick under tiden fram och tillbaka på terassen med sin kusin Maria, under det att det övriga sällskapet uppehöll sig i vinrankslusthuset, där de hade slagit sig ned. Kusin Maria lyssnade, som sagt, blott obetydligt till fröken Sidonies ord, tills hon plötsligt avbröt henne med orden:

— Är den herrn, med vilken ni pratade, er fars förvaltare?

— Ja, det är han.

— Vad är en förvaltare för något?

— Han övervakar lanthushållningen, drängarna, för räkenskaperna —

— Han är en mycket vacker karl, inföll Maria med sitt amerikanska tonfall och kort framstötta ord.

— Tycker ni det? Ja, det är han i sanning.

— Han har ett mycket fint uppträdande — alldeles som en gentleman —

— Ja, han synes hava blivit mycket väl uppfostrad.

— Synes? Han är det. Han är något annat, än vad han synes.

— Jasså — varav sluter ni det?

— Jag vet det?

— Ni vet det?

— Ja, jag vet det. Jag har kommit tillsammans med honom på täget. Han var omgiven av prinsar och grevar. Jag har sett, att han icke är det han synes vara.

— Tror ni det?

— Vet ni det inte?

Kusin Maria såg på slottsfröken med sina stora, frågande ögon och fröken Sidonie rodnade mycket livligt under denna frågande blick.

— Om jag visst det, svarade hon, så bekymrade jag mig ej om det.

— Ah, det bekymrar er ändå, försäkrade kusin Maria med orubblig retsamhet. Man måste alltid säga sanningen, tillade hon, då Sidonie en smula häpen och förvånad såg på henne.

— Man måste alltid akta sig för att utsläppa hemligheter, som inte anga oss, och som kan höras av dem, vars egendom de äro; man får aldrig utforska dem, sade Sidonie motvilligt.

— Ah, jag är inte av er åsikt, svarade amerikanskan kyligt. Det beror på av vad slag hemligheten är. Till exempel på det skepp, som jag reste med till Europa, såg jag en skeppsgosse hemligt komma ut ur en dams hytt med en guldbrosch i handen. Jag brydde mig ej om skeppsgossens hemlighet. Jag rannsakade mig själv och sade det för damen och kaptenen. De tackade mig, och kaptenen lät prygla upp skeppsgossen mycket hårt.

(Forts.)

WINNIPEG

(Sagda nyheter äro överstående från föregående vecka).

Faran för kolbrist i Winnipeg är nu avvärjd genom uppgörelsen i kolstrejken i Alberta. Dessutom har C. N. R. gett order om att alla järnvägsvagnar, vilka äro olämpliga för spannmålstrafik skola göras redo att genast föra kol till staden.

En "folklig" bröllopsresa. En dansk greve, som dagtidningarna här kalla Erick Bergishagen, anlände nyligen från Montreal. Greven befinner sig på bröllopsresa och det unga paret togo ett s. k. harvest special tåg från Montreal för att studera livet, vilket ju nu är så modärnt. Dessutom skriver han för en tidning i Köpenhamn. Resten av vägen tänker han dock resa i första klass, som det ägnar och anstår hans "stånd."

Från Norska Amerika linjen ha vi mottagit följande meddelande: "Det är blott norskfödda amerikanare och canadensare, som medfölja den Norska Amerika linjen, vilka ha rättighet att resa till Norge utan norsk visa. Andra amerikanare eller canadensare, som ha svensk eller dansk visa, befrias från att ha norsk visa, endast om de vid genomresa genom Norge anlända med den Norska Amerika linjens ångare. Norska amerikanare eller canadensare, som resa med andra linjer, måste alltså ha norsk konsuls visa." Vidare upplysningar lämnas av P. M. Dahls Steamship Agency, 325 Logan Ave.

Ett s. k. celebert besök hade i dagarna Winnipeg, i det att Förenta Staternas vice president Calvin Coolidge passerade staden på väg till Washington, D. C. via Montreal. Coolidge blev sorgligt beryktad, då han som guvernör i Massachusetts på ett tsarliknande sätt krossade den för några år sedan timade strejken av polisen i Boston. Han höll nämligen före att poliser liksom soldater förlorat sina mänskliga rättigheter samt att de för en svältlön måste nöja sig att spela slaktare åt de stora intressena. Han är i sanning en värdig kollega till den långt mindre intelligente men lika reaktionära Warren G. Harding!

En kärnsvensk av den gamla stammen tittade nyligen in på vårt kontor. Mannen i fråga var mr P. J. Vickberg med hustru, vilka då återkommo från ett längre besök i Alberta City, Iowa, dit de reste den 11 april detta år. I sagda stad ha de gästat sin svärson, den välbekante pastor O. E. Olmon. Makarnas yngsta son, Edwin, bor hos pastor Olmon samt går nu sitt fjärde år i högskolan i Albert City. På tal om deras barn kan nämnas, att de äro begåvade med 6 söner och sex döttrar. Det yngsta barnet är 19 år och det äldsta 46 och själva äro de i 70-års ålder. Pastor Olmon tog sina svärföräldrar i automobil från Albert City till Minneapolis, varifrån de åkte med järnväg till Carlstad, Minn. för att där gästa en bror till mrs Vickberg. De förklarade, att de haft det finfint nere i Iowa samt att det för dem varit den bästa tid på 30 år. Innan de lämnade Albert City tillställde församlingen, som inom parantes sagt uppgår till 478 kommunikanter, ett s. k. surprise party för det åldriga paret, vilket visar att de hunnit förskaffa sig goda vänner under de över 4 månader, som de vistats där. En teol. stud. från Augustana, som vikarierade under pastor Olmons ledighet, höll ett vackert tal för dem och som gåva fingo de mottaga $53 i kontanter. Det var en mycket anslående och storartad avskedsfäst, som de sent skola glömma. Mr Vickberg härstammar från Jämtland samt anlände 1892 till Canada. Han bodde först 4 år i Stockholm, men sedan 1896 har han varit bosatt i Percival, Sask., i vilkets settlements historia han gjort en betydande insats. Bland annat har han i 20 år varit sekreterare i därvarande luth. kyrka men avsade sig nyligen den befattningen på grund av sin ålder och nu sköter en av hans söner den sysslan. De bägge makarna äro typiska exemplar på det kärnfriska och kraftiga och genomhederliga släkte, som isynnerhet fordom men väl ännu delvis idag befolkar vårt gamla fosterland. Här i Canada ha de nedlagt ett fruktbärande arbete samt alltid varit till stor heder för den nation, som sett dem födas. Vi önska makarna Vickberg lycka och lugn och ro på gamla dagar!

Canada-Nyheter

(Sagda nyheter äro överstående från föregående vecka).

Tidig frost fruktas av farmarna i mellersta och norra Alberta.

I striden Drury-Morrison har "The Farmer's Sun," som ju är officiellt organ för farmarrörelsen i Ontario, ställt sig helt på Morrisons sida.

Veteskörden i Manitoba kommer att i genomsnitt avkasta 20 bushels per acre, enligt uppgifter från jordbruksdepartementet. Havren väntas ge från 40 till 45 och korn 30 bushels per acre.

Dagliga tidningar till ett antal av 125 utgivas i Canada, av de veckliga finnes det 999 samt av de månatliga 301. Med andra publikationer som utgivas med skilda mellanrum stiger tidningarnas och journalernas antal till 1,543 och det är ju ganska vackert för ett så ungt land som detta.

Tillfälle till förtjänst. Canadian National Railway kommer att behöva 4,500,000 slippers för västern. De skola göras av träd huggna mellan oktober 1922 och maj 1923 samt avlämnas den 1 december i år och den 30 september 1923. Järnvägen har annonserat om "tender" för denna kvantitet och de lägsta böra vara på 5,000. Dock kommer det att arrangeras så, att mindre proportioner kunna köpas av farmare från deras eget land.

En svensk fackman i rävfarmning ha vi i vår landsman, mr Sven Klintberg, vilken sedan ett år tillbaka är ranch manager för Winnipeg Silver Fox Co., Ltd., vars stora rävfarm är belägen i Birds Hill, Man. Före den tiden innehade han i sex år samma befattning vid Canada West Silver Black Fox Co. i St. Andrews, Man. Efter att i Sverige ha avlagt studentexamen samt sedan med heder genomgått den välkända Handelskolan i Stockholm, erhöll han ett svenska statens stipendium för att studera rävfarmning, vilket han ock gjorde under ett års tid å en av de största rävfarmarna å Prince Edward Island, dit han anlände 1913. Således har han nu cirka 8 års erfarenhet i denna branch. År 1920 skrev han den studieberättelse, som varje stipendiat är skyldig att skriva och vilken vi publicerade den 9 sept. 1920. Samma år for han och hem på ett besök samt återkom 1921. Söndagen den 3 ds. reste vi dit ut för att se, vad stora saker vår landsman uträttat. Vi fingo då reda på att farmen startades i sept. 1920 samt att anläggningen från början var avsedd att ackommodera 100 rävar, därav 40 egna och 60 inackorderade. För tillfället ha bolget 100 egna par samt 150 inackorderade eller sammanlagt 500 rävar, av vilka dock många skola av sina ägare flyttas till mindre rävfarmar. Bolaget äger där 30 acres och själva rävgården upptager cirka 4 acres samt ser ut som en liten stad för sig. Av resultatet framgår tydligt att mr Klintberg är en erfaren expert på sitt område. Faktum är att han 1921 hade högsta medeltalssiffran i resultat, på vad varje par avkastade i valpar. Mr Klintberg, som själv är stor delägare i bolaget, framhöll bland annat: Rävindustrin synes vara lönnade, då blott denna farm har 300 rävar inackorderade. Speciellt är rävfarmning lämpligt för företagsamma farmare, vilka vid inköp av ett par för avling få fullständiga instruktioner. Rävar kosta nu från $1,500 till $2,000 per par. Med rådande priser på pälsverk av fr. $200 till $500 per skinn är det en god penningplacering och ännu bättre resultat ernås, om valparna få leva och säljas som avelsdjur. Som ett bevis på, hur viktig rävodlingen anses, kan nämnas att densamma numer har sin egen avdelning inom det federala jordbruksdepartementet. Denna rävfarm har en mycket lämplig plats på sluttningen av Birds Hill. Då man nalkas anläggningen, ser det imponerande ut och man förstår, vilket stort företag som här startats. Man inser ock till fullo att här existerar en livskraftig industri. Mr Klintberg har all heder av sitt verk och under dessa år har han förskaffat sig anseende som en av de bästa rävexperterna i Can. vilket ej vill säga litet, då det numer finnes flera hundratal rävfarmar i detta land samt cirka 300 i Förenta Staterna. Att mr Klintberg lyckats så väl måste tillskrivas hans intelligens, hans oerhörda arbetsförmåga samt icke minst hans omutliga hederlighet, vilka alla egenskaper förskaffat både honom och farmen det bästa anseende.

Den ryska skörden har slagit fel, som förorsakar stor oro.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som lära i obegripligt äktenskap! — Den beskriver vore alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom Svaghet, Barrenhet, Impotens, Manssvaghet, Oförmåga, Minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämnas vi mot inskickandes av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 354).

M. A. Ericius Medical Institute

684 Union Avenue, New York.

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för understyckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

La Salle Hotel

ELMWOOD

Har åter öppnats och fullt ommöblerats. Första klass rum och ackommodtion i varje hänseende. Bästa möjlig betjäning.

Taxa—$1.00 per dag.

Speciella taxor för vecka eller månad. Flodvy från inhägnad glasveranda. Pool rum i förbindelse.

J. HAMER Ägare. Wm. HUNTER Manager.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

WALTER S. JOHNSON

Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton

Speciell uppmärksamhet ägnas ordrer per post samt reparering av klockor per post.

10050—101 St., Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.

Juvelerar- och Guldsmedsaffär.

Speciellt uppmärksamnas postordrer UR- och JUVELREPARATIONER.

9962 Jasper Ave., East Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Fritt till Asthma och Höfeber-lidande

Fritt försök av metod, som alla kunna använda utan obehag eller tidsförlust.

Vi ha en metod för kontroll av asthma, och vi önska, att ni försöker det på vår bekostnad. Vare sig edert fall varat länge eller är nytt, vare sig det är kronisk asthma eller höfeber, bör ni eftersända ett fritt försök av vår metod. I vilket klimat ni än bor, vilken ålder ni är av, vilken sysselsättning ni har, om ni besväras av asthma eller höfeber, skall vår metod bota er genast.

Vi önska speciellt sända det till dessa tydligen hopplösa fall, där alla sorters inhalers, douches, opiumpreparat, "patent smokes" etc. hava misslyckats. Vi önska visa alla på vår bekostnad, att denna nya metod är avsedd att göra slut på all svår andning, all pustning och alla dessa fruktansvärda paroxysmer.

Detta fria erbjudande är för viktigt att försumma en enda dag. Skriv nu och börja sedan metoden genast. Sänd icke pängar. Helt enkelt sänd kupongen här nedan. Gör det idag — ni betalar ej ens postavgift.

FRI ASTHMA KUPONG

FRONTIER ASTHMA CO., Niagara & Hudson St., Buffalo, N.Y Room 929G, Niagara & Hudson St., Buffalo, N. Y.

Sänd mig fritt försök av eller metod till .....

.....

.....

Rent att hantera. Säljes av alla Apotekare, Grocerister och Diversearbetare.